

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. november 2018 — MEO — Serviços de Comunicações e Multimédia SA mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) — Portugal)

(Sag C-295/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — anvendelsesområde — afgiftspligtige transaktioner — ydelse mod vederlag — sondring mellem afgiftsfritaget erstatning for tab og afgiftspligtig levering af ydelser mod betaling af en »erstatning«)

(2019/C 25/09)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: MEO — Serviços de Comunicações e Multimédia SA

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Konklusion

- 1) Artikel 2, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at det på forhånd bestemte beløb, som en økonomisk aktør opkræver i tilfælde af den pågældendes kundes førtidige ophævelse af en aftale om levering af tjenesteydelser, eller hvis førtidig ophævelse sker af en grund, der kan tilregnes denne kunde, hvilken aftale fastsætter en minimumsperiode for aftalen, hvorved det nævnte beløb svarer til det beløb, som aktøren ville have modtaget i resten af den nævnte periode, såfremt der ikke foreligger en sådan ophævelse, hvilket det tilkommer den nationale ret at undersøge, skal betragtes som vederlag for en levering af ydelser, der foretages mod vederlag og som sådan er momspligtig.
- 2) Det er ikke afgørende for kvalifikationen af det på forhånd bestemte beløb i aftalen om levering af tjenesteydelser, som kunden skylder i tilfælde af dennes førtidige ophævelse, at formålet med det faste beløb er at afskrække kunden fra ikke at opfylde minimumsperioden for aftalen og erstatte de tab, som aktøren lider i tilfælde af manglende overholdelse af denne periode, at det af en formidler modtagne vederlag for indgåelsen af kontrakter, der fastsætter en minimumsperiode for aftalen, er højere end det vederlag, som er fastsat i forbindelse med aftaler, der ikke fastsætter en sådan periode, og at det nævnte beløb i henhold til national ret kan kvalificeres som en bod.

⁽¹⁾ EUT C 256 af 7.8.2017.